

Javaslat a Debreceni Értéktárba történő felvételéhez

I. A JAVASLATTEVŐ ADATAI

1. A javaslatot benyújtó (személy/intézmény/szervezet/vállalkozás) neve:

Pető Ibolya – DMK Csapókerti Közösségi Háza

2. A javaslatot benyújtó személy vagy a kapcsolattartó személy adatai:

Név: Pető Ibolya

Levelezési cím: 4033 Debrecen, Süveg u. 3.

Telefonszám: +36 30 9410 723

E-mail cím: peto.ibolya@debrecenimuvkozpont.hu

II. A TELEPÜLÉSI ÉRTÉK ADATAI

1. A települési érték megnevezése:

DEBRECENI VÁSÁRI PEREC

2. A települési érték szakterületenkénti kategóriák szerinti besorolása

- agrár- és élelmiszergazdaság
- egészség és életmód
- épített környezet
- ipari és műszaki megoldások
- kulturális örökség
- sport
- természeti környezet
- turizmus és vendéglátás

3. A települési érték fellelhetőségének helye:

Utolsó perces: Kerékgyártó Kálmánné, 4033 Debrecen, Süveg u. 4.

4. A települési érték rövid, szöveges bemutatása, egyedi jellemzőinek és történetének leírása

„A debreceni vásári füzéres perec változatai közül a városban legismertebb, legkedveltebb a kis vajasperec volt. Középen lyukas, kb. 2-2,5 cm átmérőjű, kerek, ujjnyi vastagságú, 10-15 g tömegű, világosbarna színű, a vajtól természetes édeskés ízű, ropogós sütemény. Alapanyaga búza finomliszt, vaj, házi tejföl, só, tej, korábban erjesztett kovász, majd később élesztő. A cukor megjelenése után ízesítőnek adtak még azt is hozzá, így íze már jellegzetesebben édes.

Története: A cukrásztermékek megjelenése előtt (a XX. század első évtizede) a debreceni családok a kelt, sült tészták csoportjából a kalács és a pogácsa után leggyakrabban perecet fogyasztottak. Míg kalácsot és pogácsát minden háztartásban sütöttek, addig a perecsütésre csak néhány asszony szakosodott. Ők piacra, vásárra, búcsúba, jeles vallási ünnepekre és családi eseményekre készítettek különféle pereceket. Kétféle módon adták tovább: felfűzve fűzérben vagy darabonként.

A perecsütők Debrecenben kizárólag nők voltak. Azok tanulták meg technológiáját - és sütötték egész életükön át -, akik elvesztették férjüket, még gyermekeket neveltek, és nem támaszkodhattak családi segítségre. Ezek az özvegyasszonyok perecsütésből tartották fenn magukat, gyermekeiket taníttatták a helybeli református iskolákban.

Sohasem jött létre szaküzlet a perecértékesítésre. Csak az utcákra, terekre való kirakodással